

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DOMINICAL

Vol. 13 Nr. 16 * Duminică, 12 aprilie 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica Floriilor

Sfânta Evanghelie Ioan 12: 1 – 18

BISERICA ORTHODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060 www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Iconom Stavrofor Nicolai BUGA,

Paroh
fr.n.buga@gmail.com

Pr. Timotei AVRAM,

Preot slujitor
fr.timavram@gmail.com

În vremea aceea, cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți. Și I-au făcut acolo cină și Marta slujea. Iar Lazăr era unul dintre cei ce ședeau cu El la masă. Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei, iar casa s-a umplut de mirosul mirului. Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis: Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor? Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se punea în ea. A zis deci Iisus: Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat. Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna. Deci mulțime mare de iudei au aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să vadă și pe

Lazăr pe care-l înviase din morți. Și s-au sfătuit arhieriei ca și pe Lazăr să-l omoare. Căci, din cauza lui mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus. A doua zi, mulțime multă, care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, au luat ramuri de finic și au ieșit întru întâmpinarea Lui și strigau: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel! Și Iisus, găsind un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris: "Nu te teme, fiica Sionului! Iată Împăratul tău vine, șezând pe mânzul asinei". Acestea nu le-au înțeles ucenicii Lui la început, dar când S-a preaslăvit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea I le-au făcut Lui. Deci da mărturie mulțimea care era cu El, când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți. De aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzise că El a făcut minunea aceasta.

Apostolul Filipeni 4: 4 – 9

Fraților, bucurați-vă pururea întru Domnul. Și iarăși zic: Bucurați-vă. Îngăduința voastră să se facă știută tuturor oamenilor. Domnul este aproape. Nu vă împovărați cu nici o grijă. Ci întru toate, prin închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșeste orice minte, să păzească inimile

voastre și cugetele voastre, întru Hristos Iisus. Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul. Cele ce ați învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.

ÎN ACEST NUMĂR

Evangelia & Apostolul	1
IPS Mitropolit Nicolae: Cuvânt la praznicul Intrării Domnului în Ierusalim	2
Părintele Vasile Gordon: Intrarea Domnului în Ierusalim	3-4
Mitropolitul Bartolomeu Anania: Predică la Duminica Floriilor	5-8
Programul bisericii în perioada 11-24 aprilie 2020	9

Sinaxar. Duminică 12 aprilie 2020 -
Intrarea Domnului în Ierusalim. Duminica a 6-a
din Post (Duminica Floriilor) - dezlegare la pește

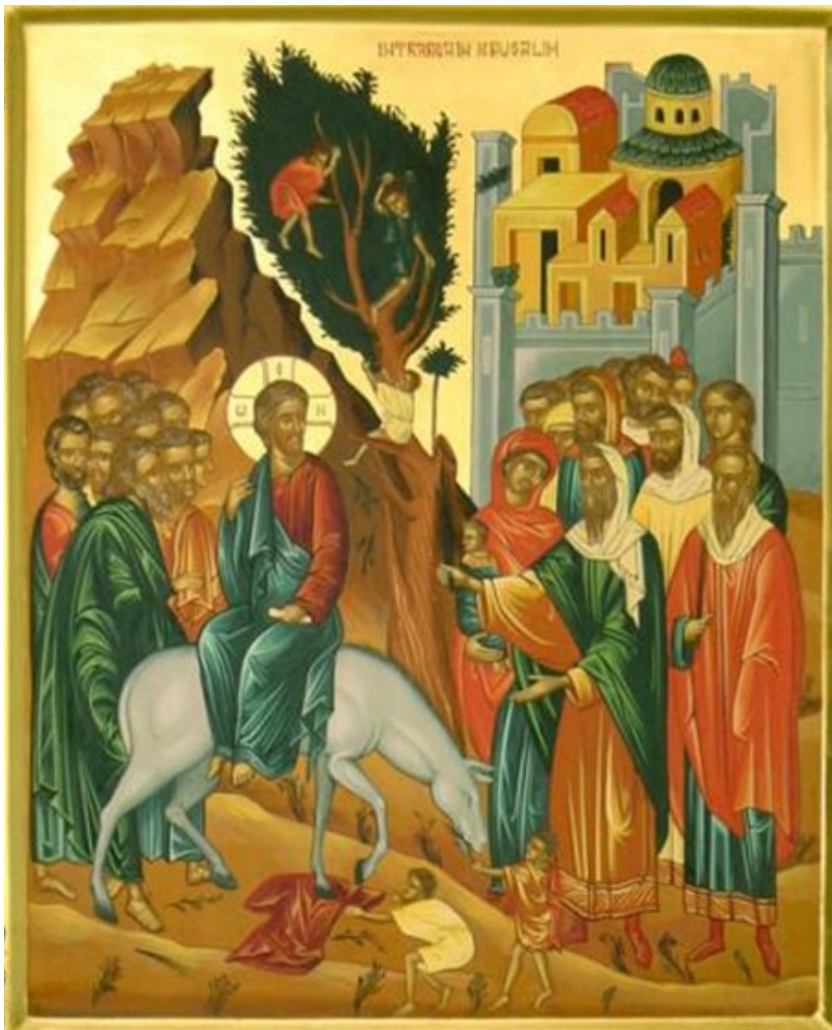
Cuvânt la praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

În condiții cu totul deosebite de alți ani, am călătorit duhovnicește prin cele 40 de zile ale Postului Sf. Paști. Semnele temerii de noua boală s-au arătat de la începutul Postului. Dar am călătorit împreună în Biserică în Duminica Ortodoxiei și cea a Sf. Grigorie Palama. Deja în duminica Sf. Cruci am descoperit împreună în rugăciune sensul profund al luării Crucii și urmării lui Hristos: asumarea chemării noastre de creștini, a responsabilităților față de familie, prieteni și toți semenii cu răbdare, nădejde și credință în ajutorul lui Dumnezeu.

De sărbătoarea *Bunei Vestiri*, am înțeles că

suntem încercați ca și Maica Domnului prin sufletul căreia *a trecut sabie* spre "devenirea" noastră într-o creștină rugători și încrezători în mijlocirea Sfintei Fecioare. Și am continuat Postul Sf. Paști cu exemplele de smerenie și pocăință ale Sfântului Ioan Scărarul și Sfintei Maria Egipteanca. Ne-am îndemnat să ne rugăm mai mult în chilia noastră, în această izolare asemănătoare viețuirii lor în pustie, pentru dobândirea înțelegerii duhovnicești a sensului vieții noastre pământești.

Și iată-ne ajunși la sărbătoarea *Intrării Domnului în Ierusalim*, a întâmpinării Împăratului păcii care așteaptă să fie primit în sufletele noastre. Mântuitorul intră în Ierusalim călare pe un asin ca să vestească tuturor pacea. *Pacea lui Dumnezeu*, care înseamnă *împăcare* cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu semenii. Se cuvine să urmărim și noi acum cuvintele Sf. Ioan Gură de Aur, "purtând și clătinând nu ramuri de frunze, ci aducând ca dar lui Hristos omenie, virtute, postire, lacrimi, rugăciuni, privegheri." Să fi trăit Părintele antiohian izolarea și disperarea unei epidemii? Mai degrabă, marele predicator a trăit adânc duhovnicește acest praznic vestitor al Săptămânii Patimilor.

Căci îl vom vedea pe Cel ce a venit să aducă împăcarea omului cu Dumnezeu acuzat de blasfemie înaintea lui Dumnezeu, pe Cel care a venit să ne aducă pace și tămăduire sufletelor, scuipat și pălmuțat ca unul care ar fi fost nedemn de numele de Om. Pe Cel ce a venit să ne aducă adevărata împăcare izvorâtă din iubire, răstignit ca un tâlhar și ca un potrivnic semenilor săi.

În această săptămână se cuvine să urmărim duhovnicește pașii Domnului către răstignire, să dorim să îl apărăm în fața judecătorilor, să ne arătăm statornicia în credință și să nu ne lepădăm de El acum, când suntem încercați.

Să descoperim în singurătate și să înțelegem strigătul către Părintele ceresc! Și să pătimim și noi împreună cu Omul Iisus care a pățit pentru noi și și-a oferit viața pe Cruce ca răscumpărare! Cu încredințarea că El a trecut prin moarte biruind-o ca Dumnezeu, cu bucuria că puterile iadului au fost sfărâmate, cu credința că de lumina Învierii ne împărtășim și noi la fiecare Sf. Liturghie și cu nădejdea că dacă *Hristos a înviat și noi vom învia!*

† **Mitropolit NICOLAE**

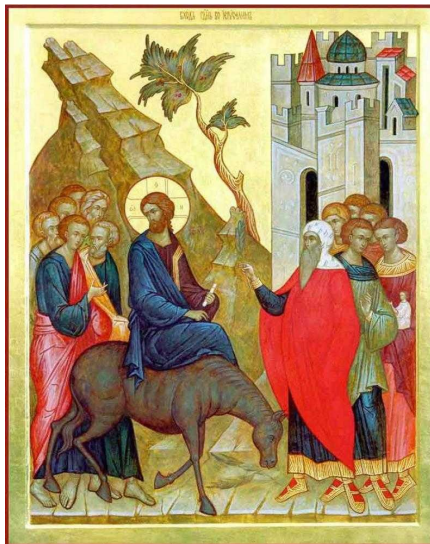
Intrarea Domnului în Ierusalim

“Osana!, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!”

(Ioan 12, 13).

Iubiți credincioși,

Strigăm și noi astăzi aceste cuvinte consacrate, precum odinioară ierusalimitenii la intrarea Domnului în sfânta cetate, cu bucurie și cu nădejde. Cu bucurie, pentru că am ajuns cu pace această duminică, mângâindu-ne cu darurile Sfintei Liturghii, cu nădejde, pentru că știm că El, Mântuitorul, ne va mântui și pe noi, căci pentru lucrarea de mântuire a intrat în Ierusalim, acum aproape 2000 de ani.

Atmosfera liturgică deosebită a zilei de astăzi este sporită de splendoarea anotimpului primăverii în care ne găsim, când vegetația proaspătă este îmbogățită de mulțimea florilor, care mai de care mai frumoase și mai înmiresmate. După cum îndeobște se cunoaște, praznicul poartă și numele de „Florii”, datorită faptului că sărbătoarea creștină s-a suprapus peste „floralia” romană (o sărbătoare a florilor), denumire întru totul justificată prin abundența florilor în această perioadă.

Astfel, atât prin semnificația mântuitoare, cât și prin ambianța naturii care înflorește și regenerează primăvara, suntem invitați la bucurie și nădejde, altfel spus, la împărimăverire sufletească.

Pentru acest an, iubiți credincioși, ne propunem să răspundem, cu ajutorul Domnului, la întrebarea de ce Mântuitorul, în opoziție cu smerenia Sa desăvârșită, a intrat triumfal în Ierusalim, acceptând „osanale”, haine așternute în calea Sa și întâmpinări cu ramuri de finic? Este întrebarea pe care și-o pot pune îndeosebi cei care cunosc mai puțin (sau deloc) Sfintele Evanghelii, dar răspunsul ne poate fi tuturor de folos, chiar dacă, în mare, cunoaștem lucrarea mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu.

Mai întâi, să ne amintim că El s-a apropiat de Ierusalim pentru că în curând avea de plinit lucrarea Sa: Cina de Taină, cu instituirea Sfintei Euharistii, patimile, moartea pe Cruce și Învierea. Faptul că a fost întâmpinat cu o atât de mare atenție se explică prin faima Lui, răspândită în întreg ținutul Țării Sfinte, inclusiv datorită unei minuni recente, anume învierea lui Lazăr din Betania. Căci ne spune evanghelistul Ioan: „De aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzeau că El a făcut această minune” (12, 18).

Se știe, de asemenea, că poporul israelit, apăsător de povara jugului roman, vedea în El un rege autohton eliberator. El, care înmulțise pâinile și făcuse atâtea alte minuni, inclusiv învieri din morți, care vorbea atât de fascinant și cu putere, avea, după socotința lor omenească, toate calitățile să le fie conducător.

Să ne amintim că au mai existat tentative de a-I oferi tronul. De pildă, după prima înmulțire a pâinilor, mulțimile săturate au exclamat: „Acesta este cu adevărat Proorocul, Care va să vină în lume” (Ioan 6, 14), vrând să spună Acesta este Mesia, Eliberatorul, Care ne poate asigura pâinea cea de toate zilele, Regele nostru mult așteptat!

Iar Iisus, ne spune același evanghelist Ioan, „cunoscând că au să vină cu sila ca să-L facă rege, sa dus în munte, singur” (6, 15).

Așadar, El, Care nu se voia împărat al lumii, ci Mântuitor de păcate al ei, nu putea să primească funcții și tronuri.

Iată, însă, că la intrarea în Ierusalim, paradoxal, acceptă „osanale”. Ba mai mult, când fariseii I-au cerut să-și certe ucenicii, să nu mai strige o dată cu poporul, El nu numai ca nu i-a oprit ci a zis: „Vă spun vouă că dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga!” (Luca, 19, 40).

Iubiți credincioși,

Credem, pe de o parte, că Mântuitorul a îngăduit această manifestare festivă pentru a se vedea cât de mare era dorința de izbăvire a poporului, fie și numai sub aspect politico-social, iar pe de altă parte pentru a ne arăta cât de deșartă este mărirea lumească, orice formă ar îmbrăca ea. Este o ipoteză avansată de părintele cărturar, doctor în teologie, fost deținut politic, Gheorghe Lițiu, în volumul de predici intitulat „Cartea vieții”.

În sensul acestei păreri ne amintim cu toții că aceeași mulțime care-L aclama și-L voia rege pe Iisus, așternându-și cu supunere hainele în calea-L, fluturând cu admirație ramuri de copaci, peste numai câteva zile avea să strige răstignește-L, răstignește-L, ocărându-L, proferând insulte și scuipându-L cu dispreț. De aceea, să fim atenți la câteva amănunte.

El n-a intrat călare pe un cal falnic, așa cum s-ar fi convenit unui împărat, ci pe un asin, ca semn al nerenunțării la smerenie, totodată, al neacceptării tronului lumesc. De asemenea, să observăm că în timp ce mulțimea era veselă și în entuziasm dezlănțuit, El era trist și chiar a plâns când S-a apropiat de cetate (Ioan 19, 41), știind cele ce aveau să se întâmple nu peste multă vreme. El știa, ca Dumnezeu Atoateștiutor, că în Ierusalim nu i se pregătește, de fapt, tronul, ci crucea și mormântul.

A voit, așadar, să ne arate cât de trecătoare și deșartă este mărirea lumească, spre a lua aminte și noi, fiecare, să nu ne atașăm veșnic de cele de aici. Căci, iată, când Iisus S-a arătat puternic, făcător de minuni, tare în faptă și cuvânt, toți L-au slăvit și s-au strâns în jurul Său.

Iar peste câteva zile, când S-a lăsat vândut, prins, legat, batjocorit, prin acel act de cheneză proniatoare, aceiași slăvitori L-au insultat cu înverșunare și L-au părăsit

în grabă. Cât de bine se potrivesc aici cuvintele psalmistului care zice: „Și când s-au clătinat picioarele mele, împotriva mea s-au semețit. Că eu spre bătai gata sunt și durerea mea înaintea mea este pururea” (Psalm 37, 16-17).

Așa și noi, de multe ori, iubiți credincioși, să ne amintim din experiența vieții personale: atunci când suntem sănătoși, ne merge bine, suntem înstăriți, sau avem cumva o funcție importantă, multă lume ne caută, ne laudă chiar, unii cu sinceritate, alții din interes. Dar dacă se întâmplă să ne îmbolnăvim, să cădem în sărăcie, să pierdem funcția sau numai serviciul obișnuit, mulți dintre cei ce ne aduceau „osana” ne uită repede, ne ocolesc, ori ne vorbesc de rău, ne disprețuiesc, ne ocărăsc chiar, semețindu-se în fel și chip asupra noastră.

Și atunci simțim, cu o sfâșietoare durere, cum și nouă ni se potrivesc cele spuse de Marele Psalmist: „Când s-au clătinat picioarele mele, împotriva mea s-au semețit”. În astfel de situații, unii semeni de-ai noștri parcă nu mai sunt oameni, ci se comportă uneori ca anumite fiare în junglă, poate și mai rău.

Este sugestiv în acest sens proverbul: „În leul doborât lovesc toți măgarii”. Și așa este: câtă vreme leul, „regele animalelor”, este sănătos, care animal ar îndrăzni să-l lovească? Căci i se recunoaște puterea, este luat în seamă, adică. Dar dacă este bolnav, căzut, sau poate mort, este cel puțin ignorat, dacă nu cumva lovit sau călcat în picioare.

Constatăm cu amărăciune, așadar, iubiți credincioși, că ceva din ceea ce se întâmplă în lumea animalelor, se petrece și în relațiile dintre oameni, atunci când nu ne dăm seama că cele de aici sunt trecătoare, că nu mărirea sau căderea cuiva trebuie să constituie criteriile esențiale de apreciere, ci faptele și conduita morală. Exemplul vieții și lucrării Mântuitorului este și în această privință

pilduitor, la modul suprem. De aceea, ipoteza că El a acceptat intrarea triumfală în Ierusalim ca să ne arate cât de trecătoare și deșartă este mărirea lumească, avansată de părintele Gheorghe Lițiu, ni se pare plauzibilă.

Iubiți ascultători,

Ceea ce nu înțelegeau ierusalimitenii acum aproape două mii de ani înțelegem noi astăzi, sperăm: „Mântuitorul a intrat în Ierusalim nu pentru un tron lumesc, ci ca Împărat al cerurilor, iar strigătul „Osana”, pe care și noi îl repetăm cu toată ființa noastră, nu înseamnă „ajută-ne să rezolvăm problemele politice ale acestei lumi”, ci ajută-ne să ne mântuim, noi, familiile noastre, neamul nostru românesc, întreaga lume desigur, din robia păcatului și a morții. Căci aceasta înseamnă, în traducere, osana: ajută-ne, mântuiește-ne!”.

Năzuința de mântuire sufletească nu exclude, bineînțeles, preocuparea legitimă pentru asigurarea unui trai material decent și viețuirea fericită în această lume. Căci Dumnezeu ne-a dăruit acest pământ, cu toate frumusețile și bogățiile sale spre a ne bucura de ele. De aceea și astăzi, când repetăm „Osana” și ne gândim la mântuirea ființei noastre, cuprindem, totodată, în acest cuvânt consacrat toate aspirațiile de mai bine, pentru noi, familiile noastre și întreg neamul românesc.

Cu acest dor al sufletelor, pășind cu bucurie și nădejde spre slăvita Înviere, strigăm încă o dată: „Osana! Binecuvântat este Cel Ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!”. Amin.

Pr. Prof. Vasile Gordon

Predică la Duminica Floriilor

Iubiți credincioși,

Sărbătorim în această duminică Intrarea triumfală a Domnului în Ierusalim. Numele ei popular este Florii sau Floriile, de la numele sărbătorii pe care strămoșii nostri o aveau primăvara, cam pe vremea aceasta, și care se numea *Floralia*, adică sărbătoarea florilor. De aci și frecvența unor nume în poporul nostru ca Florea, Florica, Floarea și derivatele lor, care devin nume onomastice.

Acest eveniment al Intrării triumfale a Domnului în Ierusalim a fost însă precedat de alte două extrem de importante, pe care Sfânta Evanghelie de astăzi le-a amintit pe scurt. Nici eu nu intenționez să stăruiesc prea mult asupra lor, deși – repet – importanța lor este covârșitoare : unul este Învierea lui Lazăr și al doilea este mirungerea lui Iisus de către femeia păcătoasă.

Mântuitorul Hristos era prieten cu Lazăr și cu cele două surori ale acestuia, Marta și Maria. Aceștia locuiau în Betania, un sat care nu se găsea departe de Ierusalim și Domnul, ori de câte ori venea în Ierusalim sau pleca din Ierusalim făcea un popas în casa prietenilor săi, unde era cinstit, omenit, ospătat și unde și dormea peste noapte.

Iată că prietenul Său, Lazăr, s-a îmbolnăvit de o boală foarte grea, când Iisus se găsea undeva departe și atunci cele două surori I-au trimis vorbă lui Iisus că fratele lor este bolnav, cu gândul că va veni să-l vindece, așa cum îi vindecase pe atâția și atâția în viața Lui.

Dar Domnul, luând cunoștință de aceasta, nu s-a grăbit să meargă la Betania să-l vindece pe Lazăr, ci a întârziat într-adins.

Când ucenicii I-au întrebat ce se întâmplă cu Lazăr, El, la un moment dat, a spus : « Lazăr ... doarme », iar ucenicii , știind că, în caz de boală, somnul este un semn de însănătoșire, pentru că cel bolnav intră în odihnă, în repaos, s-au bucurat și au zis : «Dacă doarme, înseamnă că o să se facă bine. » Domnul însă voise să spună că Lazăr de fapt a murit. Și a mai întârziat cu treburile Lui, predicând în dreapta și-n stânga, și de-abia în a patra zi după moartea lui a ajuns la Betania, unde a fost întâmpinat mai întâi de Marta, care, jeluindu-se, I-a spus : «Învățătorule, dac-ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit». Era și un fel de reproș. La care Iisus i-a răspuns : «Bine, bine, dar să știi că fratele tău va învia!» La care Marta, care nu era o femeie simplă i-a spus: «Știu, Învățătorule, că la Înviere cu toții vom învia», adică la Învierea cea de obște. «Dar el acum a murit; nu se mai poate face nimic pentru că e mort de patru zile».

Și-atunci Iisus a zis: «Unde l-ați pus?». «Iată, mormântul

acela din peșteră, care are o piatră prăvălită de-asupra. Dar nu putem deschide mormântul pentru că e mort de patru zile și a început să miroase. » Cu alte cuvinte, cadavrul începuse să intre în descompunere. Și-atunci Iisus și-a ridicat către Părintele Ceresc și L-a rugat puternic, mulțumindu-I, și a

spus: «Mulțumesc, Părinte, că întotdeauna ai fost cu Mine ! »

Aici aș vrea să subliniez acest fapt: Iisus nu L-a rugat pe Părintele Său: «Fii cu Mine pentru ca să pot să săvârșesc această minune», ci I-a mulțumit, ca și cum ar fi săvârșit-o. De aceea, să reținem ceea ce vă spuneam și din Sfântul Evanghelist Marcu, o expresie extraordinară, că «oridecâte ori veți cere ceva, rugându-vă, și veți crede că ce ați cerut ați și primit, să știți că veți avea» (Marcu 11 :24). Adică, atât de puternică să fie credința și rugăciunea voastră, încât când cereți ceva să credeți că ați și primit. Și dacă tu crezi că ai primit, atunci Îi mulțumești lui Dumnezeu chiar înainte de a avea ceea ce ai cerut. Este marele exemplu pe care ni-l dă Mântuitorul Iisus Hristos mulțumindu-I Tatălui Său pentru că este împreună cu El, mulțumindu-I înainte de a săvârși minunea. După care a strigat cu voce tare: «Lazăre, vino afară !». Și sub ochii mulțimilor, pentru că mulți veniseră să le aline pe cele două surori în durerea lor, sub ochii mulțimilor, piatra s-a dat singură jos și cadavrul lui Lazăr, înfășurat în feșe, după obiceiul iudeilor, a apărut în gura peșterii; după care giulgiurile au căzut de pe el și Lazăr a venit la Iisus, viu, întreg și sănătos. Această extraordinară minune a zguduit mulțimile și vecinătățile Ierusalimului.

Vestea s-a dus ca fulgerul, pentru că Iisus mai înviase pe cei doi morți, așa cum ne amintim : pe fiul văduvei din Nain, atunci când îl duceau spre groapă și pe fiica lui Iair, în vârstă de numai 12 ani. În concepția vremii, s-ar fi putut spune cumva că era vorba de o moarte aparentă a tânărului, iar în cazul fiicei lui Iair, pe care o înviase imediat după ce murise, când trupul ei nici nu apucase să se răcească. De unde iarăși putea să fie, pentru necredincioși sau sceptici, presupția că nici aceea nu fusese o moarte reală, ci doar un leșin sau o stare de catalepsie. Dar ca să ai un mort în a patra zi și să constăți cu simțurile tale că trupul său , stârvul, cadavrul său, a intrat deja în descompunere și, totuși, să-l înviezi, aceasta este o minune extraordinară, care alungă orice fel de presupție mai mult sau mai puțin îndreptățită. Așa se explică faptul că vestea a cutremurat cetatea.

Iisus a intrat în casa lui Lazăr și s-a făcut cină. A și rămas acolo peste noapte. Și iată că, în timpul mesei, a venit o femeie păcătoasă cunoscută, o prostituată publică, purtând un alabastru, adică un vas din piatră semiprețioasă

plin cu mir de nard, adică un untdelemn cu mirodenii orientale, de cea mai bună calitate și de un preț foarte, foarte ridicat. Știm aceasta pentru că Iuda, care era negustor și era de față, – Iisus era împreună cu ucenicii Săi – a și apreciat valoarea acestui mir la 300 de dinari. Să ne aducem aminte că un dinar era plata pentru o zi întreagă de muncă. Deci prețul mirului din acest vas era echivalent cu 300 de zile de muncă, echivalent în bani.

Și ea, îngenunchind la picioarele lui Iisus, I-a spălat picioarele și I-a uns părul. Iar El a acceptat această ungere, a acceptat ca acest mir să fie cheltuit pe trupul Său. Iar atunci când Iuda și alți ucenici au cârtit – Iuda, prefăcându-se că este econom, iar ceilalți indignați că Iisus primește o asemenea ofrandă de la o femeie cunoscută, notorie ca păcătoasă publică – Iisus I-a liniștit spunându-le: «Lăsați-o, că spre îngroparea mea a făcut aceasta! Și să știți că oridecâte ori se va vesti Evanghelia mea în lume, se va vorbi și despre ce a făcut această femeie astăzi.»

Avem motive să credem că această femeie era Maria Magdalena și că ea a intuit, printr-o inspirație de la Duhul Sfânt, că Iisus, care va muri pe Cruce, va fi îngropat atât de repede, încât nu va avea parte de ritualul obișnuit al morților. Acest ritual presupunea și ungerea trupului cu miresme, cu untdelemn aromat. Astfel, ea a împlinit mai devreme acest ritual. Este emoționant să știm acest lucru, pentru că vine de la o femeie care își recunoscuse păcatele, care renunțase la ele și care urma să devină o sfântă a calendarului creștin. Iar Iisus, drept recunoștință pentru gestul extraordinar făcut de această femeie, a hotărât ca ea să fie ființa omenească căreia să I se arate după Înviere. Într-adevăr, Maria Magdalena a fost prima care L-a văzut înviat și L-a recunoscut ca atare.

Așadar, Iisus se pregătea de moarte. Nu o dată ci de mai multe ori le vorbise ucenicilor Săi: «Iată, Fiul Omului va merge în Ierusalim și va fi dat în mâinile cârturarilor care Îl vor prinde și-L vor biciui și-L vor scuipa și-L vor batjocori și-L vor răstigni, iar El va muri și a treia zi va învia.» Așadar, cu șapte zile înainte de Paștile iudaice, când Ierusalimul era plin de cei ce veneau din toate părțile nu numai din Palestina, dar mult dinafara ei, pentru că acolo se afla Templul Domnului, zidit cândva de Regele Solomon și care era centrul religios al iudeilor de pretutindeni. Veneau de Paști cu zecile și sutele de mii din toate părțile lumii cunoscute în vremea aceea.

Iisus își pregătește Intrarea triumfală în Ierusalim, cu luciditate și cu metodă. I-a trimis pe ucenicii Săi – și știm aceasta și din celelalte Evanghelii, nu numai din cea de la Ioan, din care vi s-a citit azi. Putem astfel reface întregul eveniment chiar în amănuntele lui. Iisus își trimite pe câțiva dintre ucenicii săi într-un sat și le spune: «Mergeți și întrebați unde stă cutare? Și veți vedea la poarta lui mînzul unei asine, pe care o să-l dezlegați. Și dacă stăpânul o să vă spună: „Ce faceți voi acolo? De ce dezlegați mînzul?», voi să-i răspundeți: Îi trebuie Învățătorului nostru.» Este evident că

proprietarul animalului era un cunoscut al lui Iisus. Ucenicii așa au făcut. I-au adus Domnului mînzul, așternând deasupra niște haine. Iisus a mers pe el. Trebuie să vă spun că, în lumea antică și chiar în lumea medievală, a merge pe un asin era un semn de demnitate regală. Calul era un animal extraordinar, dar era pentru război, pentru bătălie, iar caii erau anume – chiar și în ziua de azi, în anumite părți ale lumii – instruiți pentru război. Asinul sau catârul era animalul de ceremonie: domol, mergea încet, era mai scund, mai puțin fălos. Îl foloseau și în Imperiul Otoman. De pildă, domnitorii noștri fanarioți când erau investiți de către Sultan, erau purtați de un asin sau de un catâr, în sunete de trâmbițe și cu metrahanele, pe ulițele Istanbulului.

Așadar, Iisus își pregătea Intrarea triumfală a unui rege, a unui împărat, iar prezența Sa pe un mînz de asină era prezența, de fapt, a unui rege, dar niciunul din cei de față nu a fost în stare să înțeleagă că nu era vorba de un rege pământesc, ci de un rege al Cerului și al Pământului, de un rege spiritual. Este ceea ce îi va spune peste câteva zile lui Pilat, care Îl va întreba: „Ești Tu Împăratul iudeilor?” Iar El a răspuns: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18: 33-34). Cu alte cuvinte, „sunt împărat, dar nu un împărat al unui regat pământesc”. Cine să priceapă unele ca acestea.

Se dusesse vestea că Iisus avea puterea să învieze și morții, care intraseră în putrefacție. Demult, iudeii așteptau un rege care să-i mântuiască de sub jugul roman, un izbăvitor, un Mântuitor. Știm, tot din Sfintele Evanghelii, că nu o dată au vrut să-l proclame rege al lui Israel. Dar El S-a strecurat prin mulțime și S-a făcut nevăzut.

Așadar, când a intrat în Ierusalim călare pe acest asin tânăr, toți au văzut în El pe regele așteptat și strigau: „Binecuvântat este Cel ce vine întru Numele Domnului, împăratul lui Israel”. Acest „binecuvântat” avea pe atunci valoarea lui „binevenit”. „Cel ce vine întru numele Domnului”. De ce „întru numele Domnului”? Pentru că Domnul prin profeții Săi, anunțase că va trimite un Mesia, adică un Mântuitor și, încetul cu încetul, secol după secol, profețiile mesianice s-au deformat sub presiunea politicului reprezentat de farisei și saducheii, în special, și dintr-un Mesia spiritual devenise un Mesia politic și militar. Așadar, când strigau „Împăratul lui Israel” sau „regele lui Israel”, de fapt, aceasta era un fel de proclamație publică a lui Iisus, care care mai fusese încercată și altădată. Și, dacă ne gândim bine, logica era foarte simplă: un conducător ca să-și zdrobească dușmanul, trebuie să-l ucidă, să ducă o luptă cu oastea lui și să-i nimicească oastea, dacă se poate până la ultimul om pentru ca inamicul să nu aibe puterea să se ridice și să contraatace. Dacă Iisus, deși nu avea nici pe departe o oaste organizată. În logica aceasta simplă, putea să-și creeze una de circumstanță și, chiar dacă I-ar fi fost ucisă de inamic – să zicem de împăratul Romei –, El ar fi avut puterea, printr-un singur strigăt, să și-o refacă la loc și să ducă bătălia până la capăt.

Așa se face că mulțimile L-au întâmpinat pe Iisus cu aclamații, cântându-I „Osana, Osana” (un cuvânt ebraic care este un cuvânt de salutare, de slavă, de cinstire, de entuziasm). Era atâta entuziasm încât se urcau prin finici și des-prindeau ramuri și le fluturau în văzduh și le așterneau în cale, laolaltă cu hainele lor, iar copiii mergând înainte, purtau și ei ramuri de finic.

Ucenicii, pe de lături, iar pe marginea drumului, duș-manii dintotdeauna ai lui Iisus: saducheii și fariseii. Și așa a străbătut Iisus străzile Ierusalimului. Mulțimile au început să se subție, să-L lase obosite, poate. Și ni se spune că doar copiii au fost aceia care L-au însoțit până la Templu, continuând să cânte. Fariseii și saducheii de pe margini, iritați de atâta entuziasm I-au spus lui Iisus: „Spune-le să tacă!” Dar Iisus le-a răspuns blând: „Dacă ei or să tacă, atunci pietrele vor striga”. Cu alte cuvinte, „inima voastră s-a făcut mai tare decât piatra; dar nu sunteți în stare să împărtășiți entuziasmul mulțimii și să recunoașteți în Mine pe Împărat”. Dacă ei vor tăcea, în locul vostru și-n locul lor, vor striga pietrele. Iar vocea copiilor nu era altceva decât vocea profetului care rostise: „din gura pruncilor și a celor ce sug, ai săvârșit laudă, Tu, Doamne”.

Iubiții mei,

Aceasta a fost intrarea triumfală a Domnului în Ierusalim. Să zăbovim puțin asupra acestui eveniment și să vedem dacă extragem o învățătură. Domnul Iisus, foarte constant și lucid, ca întotdeauna, știa ce face. Se pune întrebarea: dacă El știa că merge la patimă și moarte, ce nevoie era de această intrare triumfală și ce nevoie avea ca El să fie aclamat ca un rege? Trebuia să se știe că El era Dumnezeu și luase chip de om, chip pământesc, și chiar chip de rob, cum va recunoaște Sfântul Apostol Pavel. Dar oamenii trebuiau să știe că El va suferi ca un Rege, ca un Împărat, ca un Dumnezeu; că El nu va suferi ca un înfrânt, ci ca un biruitor chiar al propriilor sale chinuri. Este uriașul mesaj al lui Dumnezeu, Care suferă pentru noi, oamenii, de bunăvoie și nesilit de nimeni. Este mai presus de orice că Iisus venind pe pământ a acceptat toată viața prin care a trecut, inclusiv, arestarea, torturile și moartea pe cruce. Le-a acceptat de bunăvoie ca fiind necesare. Jertfa aceasta care, prin El, urma să răscumpere păcatul lui Adam și deci, păcatul întregii omeniri.

El intra în Ierusalim ca un rege, cu însemne regale și trebuia să se știe că El va suferi tot ca un Rege. Acesta a fost mesajul pe care, însă, oamenii nu l-au priceput. Nici măcar ucenicii. Și ați auzit că, în chiar Sfânta Evanghelie

de astăzi, ni se spune că ucenicii auzeau aceste profeții și rostiri ale profeților și nu-și dădeau seama că ei înșiși împlinesc profețiile. Dar aveau să-și dea seama mai târziu, după Învierea Domnului, când toate, retrospectiv, se vor lămurii, când vor trece prin analiza lucidității asupra faptelor consumate până la capăt. Dar atunci nu și-au dat seama, iar mulțimile - cu atât mai puțin.

Iisus era singurul creier lucid în această împrejurare. Iar de partea cealaltă, luciditatea diavolului, prin farisei și cărturari, care continuau, din răi, să fie și mai răi. Mai cu seamă, după învierea lui Lazăr, deveniseră crânceni, iar Sfântul Evanghelist Ioan ne spune că se hotărâseră chiar să-l omoare ei pe Lazăr, ca să curme odată acest entuziasm al mulțimii care începuse să creadă în Iisus.

Iubiții mei,

Peste numai câteva zile, aveau să înceapă Patimile. După Cina cea de Taină, Domnul merge noaptea, cu ucenicii Săi, în grădina Ghetsimani. Iuda, între timp, făcuse târgul cu fariseii și cărturarii, primise și niște bani pentru trădarea lui Iisus. Și, noaptea, apare Iuda în fruntea unor cete de ostași. La lumina

torțelor, El întreabă: „Pe cine căutați”? „Pe Iisus Nazarineanul”. „Eu sunt”.

Altădată, când era căutat, se ascundea, știind că nu atunci trebuia să fie prins, pentru că mai avea ceva de împlinit până la capăt. Iisus a știut foarte bine când trebuie să se ferească și când să nu se ferească. De data aceasta, știa că vremea s-a copt, s-a plinit și că El trebuie să primească Patima și Moartea. Și-a deschis mâinile: „Ați venit să mă arestați? Legați-mă! Eu sunt”. Aproape că sărutarea lui Iuda a fost zadarnică. Acesta fusese semnul de recunoaștere a lui Iisus de către ostașii care veniseră să-L aresteze.

Și deîndată ce Apostolii L-au văzut legat pe învățătorul lor, pe El – Care îl înviase pe Lazăr – pe El Care numai printr-un semn putea sa-i culce la pământ morți pe ostașii care veniseră să-L lege, au fost cuprinși de lașitate și de spaimă și-au dispărut în întunericul nopții, lăsându-L pe Iisus singur. Iar Iisus a pățit fără să-i aibă în preajmă pe proprii Săi ucenici, pe care îi iubea și pentru care Se jertfea, în primul rând.

Iubiții mei, Astăzi, după 2000 de ani, Îl sărbătorim și noi pe Domnul, în această Duminică a Stălpărilor, la intrarea Sa triumfală în Ierusalim. Cei de atunci, L-au aclamat pe Mântuitorul cu ramuri de finic, dar peste numai câteva zile, ramurile lor de finic aveau să se prefacă în bicele cu care Trupul lui Iisus avea să fie torturat.

Plecăm, deci, și noi la casele noastre cu ramurile noastre de finic: ramuri de salcie - care sunt ale zonei noastre geografice. Noi le aducem în biserică și le sfințim, iar apoi, îndreptându-ne spre casele noastre, le facem, de obicei, cunună și le punem la icoană, unde vor sta până se usucă.

Dar le vom păstra ca ramuri de finic, și nu vom îngădui ca, prin păcatele și necredința noastră, ca ele să se prefacă după câteva zile în biciuri, cu care noi îl vom supune pe Iisus la Patimi.

Nu vom permite aceasta pentru că credința noastră este personală și relația noastră cu Domnul și Dumnezeu nostru Iisus Hristos este, deasemenea, o relație personală. Pentru că îl iubim pe Hristos și-L înțelegem în toată jertfelnicia Lui. Durerea Lui a fost asumată. De aceea, El mergea către ea ca un triumfător, pentru că știa că, la capătul acestei suferințe, urmează Învierea, deci biruința definitivă. Și nu numai Învierea Lui, ci și învierea noastră, a celor pentru care venise din Cer, de la Tatăl Său.

Noi ne adunăm în biserică – cel puțin duminica și de sărbători – și ne rugăm împreună, dar credința și evlavia sunt bunuri personale ale fiecărui ins în parte. Ele nu se dobândesc prin contaminare, căci, dacă ar fi așa, le-am pierde la câteva minute după ce am ieșit din biserică.

Păstrați-vă, deci, fiecare credința, puternică și personală. Spovediți-vă, căci mărturisirea personală și individuală lui Iisus Hristos, a păcatelor noastre, pe care le spunem duhovnicului, înseamnă suprema relație personală dintre om și Dumnezeu! Duceți-vă fiecare la duhovnic și spuneți lui Dumnezeu ce aveți pe inimă și să fiți convinși că Iisus Hristos vă ascultă și poate că vă dojenește, dar - în cele din urmă – prin mâna și glasul duhovnicului – vă iartă, pentru că v-a înțeles. Iar în rugăciune și în toate meditațiile voastre personale, comunicați cu Iisus Hristos ca de la persoană la persoană, de la inimă la inimă, de la inteligență la inteligență, de la bunătate la bunătate. Să vi-L faceți prieten apropiat! El vă va înțelege, dar și voi să-L înțelegeți pe El.

Și așa veți ști că Îi veți cânta și astăzi și întotdeauna lui Iisus: „Osana, Binecuvântat este Cel ce vine întru Numele Domnului, Împăratul lui Israel!”, adică Împăratul Israelului celui Nou, care este Biserica lui Iisus Hristos, și care este Împărăția lui Dumnezeu către care nădăjduim toți.

Așadar, iubii mei, ziua de astăzi, înaintea Patimilor Domnului, este o zi de bucurie, de lumină, pentru că este luminată pe dinlăuntru de credința noastră în Învierea care stă la capătul Patimilor lui Iisus. Așa să ne-ajute Dumnezeu! Amin.

Părintele Mitropolit Bartolomeu Anania

PROGRAMUL BISERICII în Săptămâna Mare și de Sfintele Paști, 11 - 24 aprilie 2020

Sâmbătă 11 aprilie (Sâmbăta lui Lazăr. Pomenirea morților):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
11:30 am - Parastas de obște
12:00 pm - Taina Spovedaniei

Duminică 12 aprilie (a 6-a din Post) - Intrarea Domnului în Ierusalim (Floriile - dezlegare la pește):

8:00 am - Taina Spovedaniei
9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sfânta Liturghie

Luni 13 aprilie—Începe Săptămâna Mare (a Patimilor Domnului)

Miercuri 15 aprilie

5:00 pm - Denie

Joi, 16 aprilie – Joia Mare

9:00 am - Taina Spovedaniei
10:00 am - Vecernie & Sf. Liturghie a
Sf. Vasile cel Mare
11:30 am - Parastas de obște
5:00 pm - Taina Spovedaniei
6:00 pm - Denia Mare, a celor 12 Evanghelii

Vineri 17 aprilie – Vinerea Mare (a Patimilor)

4:00 pm - Scoaterea Sf. Epitaf (Aer)
5:00 pm - Spovedanie
6:00 pm - Prohodul Domnului

SFINTELE PAȘTI

Sâmbătă noaptea (18 –19 aprilie) – Noaptea de Înviere

11:30 pm - Utrenia Învierii
12:00 am - Slujba Învierii
12:30 am - Sfânta Liturghie Pascală

Duminică, 19 aprilie – Sfintele Paști

4:00 pm - Vecernia Învierii (Luminată),
(citirea Evangheliei Învierii în mai multe limbi)

Luni 20 aprilie – Sfintele Paști

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie

Marți 21 aprilie – Sfintele Paști

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie

Joi 23 aprilie –Sf. Mare Mucenic Gheorghe

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie

Vineri 24 aprilie – Izvorul Tămăduirii:

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie

